

*Бабырэ Е.В., к. філол. н., асист.,
Інститут філологіі КНУ імені Тараса Шевченка, Киев*

ГЕЙМИФИКАЦИЯ КАК ИНСТРУМЕНТ УБЕЖДЕНИЯ В КОНТЕКСТЕ ЭКОЛОГИЧЕСКОЙ КУЛЬТУРЫ

Статья посвящена понятию геймификации и ее роли в процессе воздействия на адресата сообщения. Элементы игры анализируются в контексте экологической культуры на материале компьютерных программ на экотематику. Особое внимание уделяется геймификации на уровне отдельных лексических единиц и персуазивных стратегий.

Ключевые слова: *геймификация, персуазивность, экологическая культура, персуазивная стратегия, визуализация.*

*Babyre O.V., PhD., Assistant Prof.
Taras Shevchenko National University of Kyiv*

GAMIFICATION AS AN INSTRUMENT OF PERSUASION IN ENVIRONMENTAL CULTURE

The article is devoted to the concept of gamification and its role in the process of influencing the addressee of a message. Game elements are analyzed in the context of environmental culture on the basis of environment-related computer programs. Particular attention is paid to gamification at the level of individual lexical units and persuasion strategies.

Key words: *gamification, persuasiveness, environmental culture, persuasion strategy, visualization.*

УДК 81'42: 811.112.2

*Білик К.А., к. філол. н., асист.
Інститут філології КНУ імені Тараса Шевченка, м. Київ*

КОНСОЦІАЦІЯ ЯК ТИП КОЛОСТРУКТУРИ

У статті розглянуто основні типи колоструктур, які активно досліджуються корпусною лінгвістикою. Консоціацію запропоновано розглядати як тип колоструктури, компоненти якої перебувають у тексті в стосунках, подібних до колокативних, і не мають визначеної синтаксично позиції.

Ключові слова: *колоструктури, консоціація, асоціація, корпусна лінгвістика, семантична просодія, семантична преференція, колокація, колігація.*

У сучасній корпусно-лінгвістичній парадигмі усталено вживаються поняття “колокація”, “колігація”, “семантична просодія”, які Ш. Грис та А. Стефанович узагальнили терміном “колоструктура” [20]. Ми пропонуємо до списку колоструктур додати консоціацію, оскільки вона дає змогу аналізувати асоціативний зв’язок у більших

контекстах та в тих типах текстів, для яких ужиток фіксованих синтаксично структур є нехарактерним (поетичні тексти).

У вітчизняній (і зарубіжній) науковій літературі серед усіх колоструктур найбільше уваги приділялося колокації. Як відомо, сам термін “колокація” був уведений до наукового обігу Дж. Фіртом 1957-го на позначення “звичного місця досліджуваного слова” [5, с. 194], однак у тому чи іншому вигляді феномен колокації активно досліджувався у ХХ ст. вченими різних лінгвістичних галузей, шкіл і географії (Східна й Західна Європа, Америка): В. Виноградов, О. Ахманова, О. Смирницький, В. Телія, Н. Клименко, Ю. Апресян, О. Снитко, І. Вихованець, В. Горпинич, А. Загнітко, В. Левицький, М. Кочерган, В. Гладка, М. Алефіренко, Ш. Баллі, Дж. Фірт, Ф. Гроссманн, М. Голлідей, Е. Айзенштадт, Ф. Аусманн, С. Гринбаум, С. Ганстон, Д. Синклер, М. Стаббс, Е. Тоніні-Бонеллі, Р. Сяо, Т. МакЕнері, Б. Лоу, А. Стефанович, Ш. Грис. Звісно, таке розмаїття досліджень передбачає суттєві відмінності в трактуванні цього явища. У європейському й радянському просторі домінувало вивчення здебільшого фразеологізмів, які демонструють високий ступінь експресивності й художності та характеризуються єдністю семантики. Британські та американські вчені натомість надавали перевагу суто функціональному вивченню усталених граматичних структур із позицій частотності, підкріплених статистичними даними.

Значна частина корпусно-лінгвістичних досліджень, а також багато цінних відкриттів, зроблених за допомогою цієї методології, засновано на розумінні мови корпусними лінгвістами як фразеологічної системи. На відміну від вітчизняної школи дослідження фразеологізмів, корпусна лінгвістика трактує фразеологію як дуже широке поняття, основною рисою фразеологічності вважаючи усталеність вислову тієї чи іншої довжини, – і найбільше уваги приділяє мовним структурам з мінімальною образною складовою частиною.

Поняття “колокація”, як і більшість загальноновживаних термінів, не має однозначного визначення. У найширшому розумінні це двочленна (або багаточленна) синтагматична структура, яка сприймається як однорідна семантична одиниця і не може бути розділена без втрати або зміни смислу. Важливою характеристикою колокації є суміжність її членів.

Структуру колокації в не корпуснолінгвістичному розумінні репрезентовано двома позиціями. Домінантним є уявлення про колокацію як бінарну структуру, тобто двочленне утворення, яке складається з бази й колокату. Друга позиція (тричленна структура колокації) розвинулася пізніше під очевидним впливом класичних семантичних теорій корпусної лінгвістики. Вона пропонує вважати контекст (ко-колокат) третім членом колокації у тих випадках, коли вибір колокату не видається зумовленим базою колокації (М. Алмела, П. Кантос і А. Санчез) [4, с. 233]. Уперше таке розуміння колокації було запропоновано Ф. Аусманном 1979-го [6].

Підвидом першого підходу є синклерівський підхід, відповідно до якого розрізнення між ядром та колокатом відбувається не на основі семантичної чи синтаксичної залежності між членами колокації, а в залежності від того, яке із слів опинилося у фокусі дослідження – у центрі вікна конкордансера. Кожний член колокату може стати ядром чи колокатом, залежно від того, яке слово є вихідним для дослідника. Ядро – це

ключове слово, а колокати – слова або семантично чи синтаксично єдині групи слів, які зустрічаються поряд із ним, чия поява має певну статистичну вагу; поява колокатів окремо більш імовірна, аніж їх поява разом.

Д. Синклер спостеріг, що закономірності вживання слова в усталених структурах перебувають у нерозривному зв'язку з його значенням. Так, різні значення багатозначних слів характеризуються не тільки різними коокурентами в корпусі (власне, колокація), але й різними граматичними структурами, до яких входить це слово (колігація) [9, с. 138-139]. Потенційними сусідами досліджуваних ключових слів можуть бути слова, що належать до різних частин мови. Не менш цікавим є те, що слова, які відзначаються схожими або однаковими закономірностями вживання в корпусі, можуть мати спільне значення (семантична просодія) [9, с. 139-141]. Такий порядок перерахування основних колоструктур відбиває рівень абстракції у відношеннях між лексичними одиницями.

Можна коротко згадати також такі проміжні колоструктури, як текстова колігація та текстова колокація, до якої, услід за М. Гоєм, звертається А. Партингтон. Зауважимо, що у кількох його текстах виникла деяка плутанина. Так, у книзі “The Linguistics of Laughter” (2006) “текстову колокацію” він пов’язує з позицією, якій надається перевага, або якої, навпаки, уникає лексична одиниця у висловлюванні, абзаці або цілому тексті; і чи існує тенденція до участі лексичної одиниці у когезії: “In particular, we learn [...] which positions in an utterance or sentence or paragraph or entire text it [lexical item – прим. К.Б.] tends to prefer or avoid occurring in (textual collocation) and whether it tends to participate in cohesion or not. The user then, of course, reproduces this behaviour in his/her own linguistic performance” [15, с. 53]. У більш пізній спільній статті з Дж. Морлі (2009) на с. 146 “текстову колігацію” він пов’язує з позицією, якій надається перевага, або якої, навпаки, уникає лексична одиниця у висловлюванні, абзаці або цілому тексті; а “текстова колокація” залежить від того, чи існує тенденція до участі лексичної одиниці у когезії: “In particular, we learn [...] which positions in an utterance or sentence or paragraph or entire text it [lexical item – прим. К.Б.] tends to prefer or to avoid occurring in (textual colligation) and whether it tends to participate in cohesion or not (textual collocation). And, of course, which evaluative prosodic patterns it takes part in” [13, с. 146]. Аби ще більше ускладнити ситуацію, наведемо цитату з книги “Patterns and Meanings in Discourse” 2013-го, де на с. 37 знаходимо: “In particular, we learn [...] which positions in an utterance or sentence or paragraph or entire text it [lexical item – прим. К.Б.] tends to prefer or avoid occurring in (textual colligation) and whether it tends to participate in cohesion or not. [Абзац] The user then, of course, reproduces this behaviour in his/her own linguistic performance” [17, с. 37]. Це розмаїття формулювань ми наводимо через те, що у такому ж вигляді (третій варіант) на с. 218 знаходимо це визначення у авторитетній “The Cambridge Handbook of Corpus Linguistics”, стаття “Using corpora in discourse analysis” авторства А. Партингтона та А. Марчі [16]. Задля уникнення різнотлумачень, пропонуємо звернутися до книги М. Гоє “Lexical Priming: A new theory of words and language” 2006-го, з чім іменем пов’язано терміни “текстова колокація” і “текстова колігація”. Їх він виводить із теорії лексичного праймінгу, яка тісно пов’язана із фразеологічним розумінням мовної системи, типового для

корпусної лінгвістики. Текстову колокацію М. Гой визначає наступним чином: “кожне слово запроймоване зустрічатися у, або уникати, певних типів когезивних зв’язків у дискурсі; це його текстові колокації” (“Every word is primed to participate in, or avoid, particular types of cohesive relation in a discourse; these are its textual collocations”) [8, с. 13]. Визначення “текстової колігації” звучить наступним чином: “кожне слово запроймоване зустрічатися у, або уникати, певних позицій у дискурсі; це його текстові колігації” (“Every word is primed to occur in, or avoid, certain positions within the discourse; these are its textual colligations”) [8, с. 13]. Попри точність та логічність визначень, ці терміни ще не набули широкого вжитку в корпусній лінгвістиці, однак вони становлять значний інтерес для корпусних дискурсивних досліджень.

Б. Лоу, який увів до наукового обігу термін “семантична просодія” (хоча сам він зазначає, що термін було сформульовано 1988-го Д. Синклером у особистій розмові [11, с. 159]) і популяризував його, назвав ним “послідовну ауру значення, яким просочено форму [виразу] за допомогою його колокатів”¹ [11, с. 157]. Він зауважив, що потенційний колокат, відомий мовцеві, створює достатню основу для того, щоб введення нового слова до структури колокації спричиняло набуття цим новим словом відтінку значення, що перейшло цій моделі разом із опорним членом колокації “у спадок” від попереднього (й у цій формі відсутнього) члена. Зауважимо, що питання колокатичності семантичної просодії є дискусійним, так, С. Ганстон і М. Стаббс вважають, що відтінок смислу, який привноситься семантичною просодією, є суто конотативним [9; 10; 12; 22; 24], тобто таким, який не зумовлений усталеною коокуренцією. Ми погоджуємося з Б. Лоутом і А. Партигтоном, які вважають такий тип зв’язку колокаційним [18; 11]. Конституююча сила, що створює семантичну просодію, є малоситуативною, маловаріативною і малоіндивідуальною, тобто вона постає з узусу, і, на думку Д. Синклера, саме семантична просодія, яка дозволяє ефективно висловлювати ставлення мовця до сказаного, є визначальною при виборі тих чи інших колокацій та лексичних одиниць.

Зауважимо, що у науковій літературі (рідше) вживається також термін “семантична преференція” (або синонімічний до нього “семантична асоціація” [13, с. 146]). Між цим терміном і терміном “семантична просодія” досить важко провести чітку демаркаційну лінію, оскільки обидва вони використовуються для семантичної характеристики можливих колокатів досліджуваного ключового слова, однак семантичною преференцією прийнято називати можливий набір потенційних колокатів [23, с. 449], а семантичною просодією – подібне (афективне) значення таких колокатів. А. Партигтон зазначає, що семантична преференція визначається набором потенційних колокатів і впливає на виникнення семантичної просодії, а семантична просодія залежить від ключового слова і може впливати на більші відрізки тексту [25, с. 85; 18, с. 151]. Д. Стюарт [21, с. 1] і М. Гой [7] також вбачають джерело семантичної просодії в регулярному суміжному вживанні колокатів. Семантична просодія й преференція, напрям досліджень, започаткований Синклером і Стаббсом, стали основою

¹ A consistent aura of meaning with which a form is imbued by its collocates is referred to in this paper as a semantic prosody.

великої кількості праць й математичних стратегій опрацювання корпусів текстів, які висувають семантичну подібність або відмінність синонімів за їх контекстом.

До характерних рис усіх видів лексичної коокуренції, які вважаються колоструктурами, належать: регулярність, повторюваність; наявність значення структури, яке не випливає із суми значень залучених до неї лексичних одиниць; асоційованість членів колоструктури.

Консоціація – вид синтактико-семантичного зв'язку, який характеризується регулярною сумісною появою асоційованих лексичних одиниць, що не обов'язково належать до одного тематичного поля, в одному відрізку тексту на не фіксованій відстані (до кількох десятків слів). Термін було запропоновано А. Норееном та Г. Шпербером [19], і на їхнє переконання, консоціації є характерними для цілих епох. Шпербер, вивчаючи поетичні тексти В. фон Ешенбаха середньовісньонімецькою мовою, встановив, що деякі слова з'являються в супроводі часто одного й того самого слова або низки слів, не обов'язково семантично пов'язаних між собою: зокрема, слово “серце” супроводжували “око” і “сльоза”. На основі цього спостереження він зробив висновок, що “уявлення про одне з цих слів входить до уявлення про інше й навпаки” [19, с. 6], тобто вони містять посилання одне на одне. Відстань між знайденими словами може коливатися від безпосереднього сусідства до кількох десятків лексичних одиниць (приклади, наведені Г. Шпербером, рознесені переважно не більше, ніж на двадцять–двадцять п'ять слів, до тридцяти).

Г. Шпербер вказує на спільну сему, що входить до значення обох цих слів, сему “туга”, яка й стала передумовою того, що слова “серце” та “око” вживаються поруч. Користуючись термінологією Шпербера, який у свою чергу посилався на скандинавського вченого А. Нореена [14], ці слова є *консоційованими* [19, с. 6]. Вони виступають як стимул для вживання іншого консоціата, актуалізуючи спільну сему, на основі якої виникла асоціація. Якщо застосувати тричленну модель асоціації до констатованої Шпербером консоціації, можна з'ясувати, що зауважена спільна сема є третім членом асоціації, передумовою спільного вжитку лексем. До того ж, за спостереженням Шпербера, її може бути імпліковано: більш регулярними в досліджених ним текстах є ті бінарні структури, в яких підгрунття суміжного вживання є мало зрозумілим (наприклад, пара “серце – око”), аніж ті, що містять експлікований третій член консоціації (наприклад, “сльоза – око”, “серце – сльоза”). Спостережене Шпербером явище А. Нореен ще раніше назвав “консоціацією” [14]. Цей термін ужито на позначення не лише формального зв'язку між словами, а й впливу на семантику слова. Учений вказував на те, що слова, вжиті в такому порядку, пов'язані між собою семантично.

Результати цього спостереження дали можливість Г. Шперберу встановлювати точну дату написання певного літературного твору, виходячи з того, що певні закономірності є типовими для цілого покоління носіїв мови. Та при цьому вчений припустив, що таке явище можна вважати також дистинктивною ознакою ідіостилію автора.

У радянському мовознавстві теорію консоціацій, за свідченням В. Левицького, було розвинуто А. Шайкевичем [3, с. 23] (хоча сам Шайкевич на Шпербера не посилався) та перетлумачено як теорію семантичних полів разом із розробкою статистичної процедури віднаходження семантичних полів у прозовому художньому тексті.

Учений стверджував, що чим ближчими є слова в тексті, тим тісніше вони пов'язані за смыслом [2].

На українських теренах цю теорію розвивав В. Левицький, який показав, що використання супровідних слів може виявитися важливим допоміжним засобом експлікації концептів у дослідженнях з когнітивної лінгвістики [2, с. 262]. Однак слід зазначити, що В. Левицький і його послідовники часто вживають слово “консоціація” в сенсі, який не повністю збігається з тим, у якому вживав його Шпербер. Сучасне трактування цього поняття наблизило його до поняття “колокація” в тому значенні, в якому воно вживається сучасними корпусними лінгвістами, а саме слова, що знаходяться в центрі дослідження, розташовано в безпосередній близькості до головного слова.

На відміну від колокації, консочіація може реалізуватися не тільки у вигляді n-грам, тобто ряду слів, безпосередньо ужитих поруч, а може бути “розчиненою” в канві тексту. Консоціювані лексичні одиниці є поліморфними з точки зору частини мови: важить корінь слова, а не його реалізація у вигляді певної частини мови (наприклад, *Gott, du bist dunkel – Gott aber dunkelt tief*), що відрізняє консочіацію від колігації, яка свідчить про граматичні уподобання певного слова. Подібно до семантичної просодії та семантичної преференції [25], один консочіат може впливати на появу іншого в тексті та реалізувати в такий спосіб додаткове конотативне значення (що ми пов'язуємо із механізмом тричленної асоціації), але поява другого консочіата відбувається незалежно від будь-яких синтаксичних рамок.

Проблему визначення консочіацій у тексті можна вирішити шляхом залучення корпусно-лінгвістичної методології та статистичних показників, а в перспективі – автоматизувати. Більшість дослідників погоджуються з тим, що пошук ключових слів є надійним вихідним пунктом для дослідження спеціалізованого корпусу. Корпусна методологія уможливує одночасне проведення квантитативного й квалітативного аналізу: за допомогою корпусного аналізу можна встановити не лише частоту вживання певного слова, але і його найближче оточення, ті слова, які вживаються разом із ним, і проводити якісно-кількісний аналіз отриманих результатів. Достатня кількість повторюваних сусідів є базою для створення асоціативної мережі ХК.

За допомогою порівняння частотностей лексичних одиниць у корпусах, один із яких є референтним, стає можливим більш точно відсіювання нерелевантних лексичних одиниць, у результаті чого на перший план виходять значимо частотні лексичні одиниці – ключові слова. За допомогою обраного статистичного тесту вираховується нормалізована очікувана кількість шуканих слів в аналізованому корпусі, яка порівнюється з його реальним значенням. Такий підхід дозволяє уникнути непоказових результатів, тобто таких, що є типовими як для аналізованого тексту, так і для нормативного/референтного. Статистичними тестами, які часто використовуються для визначення ключових слів, є MI-score, t-score, тест Хі-квадрат та тест на логарифмічну правдоподібність (Log-Likelihood, LL).

Як показало комплексне дослідження поетичних текстів Рільке [1], яке спиралося на порівняння частотностей слова *Gott* у досліджуваному корпусі поетичних текстів Рільке з його частотністю у контексті потенційних консочіатів за допомогою статистичного тесту на логарифмічну правдоподібність, метод визначення консочіацій

може бути актуальним і для аналізу творчості певного поета, оскільки вони транслюють індивідуально-авторські асоціативні зв'язки, і їх може бути досліджено незалежно від часу виникнення тексту. Авторські консочіації у творах Рільке реалізовано через регулярний вжиток у межах одного вірша двох і більше слів, які актуалізують грані притаманних йому художніх концептів.

Теорія Г. Шпербера є важливим містком від ментальної до текстової репрезентації зв'язків між концептами. Регулярна сумісна поява лексем-репрезентантів певного концепту (художнього концепту) свідчить про їх асоційованість. Явище консочіації можна вважати текстовою репрезентацією асоціативного зв'язку. Якщо певні лексеми в свідомості мовця асоційовані, це спостерігається на текстовому рівні через їхнє спільне частотне вживання, а на семантичному виявляється через асоціації, які виникають на основі появи спільних семантичних “мінімальних дистинктивних ознак” між асоціатами.

Ще однією важливою перевагою вживання терміну консочіації є потенційна можливість пошуку небінарних структур, а саме, кластерів консочіацій, що збільшує можливості застосування корпусної лінгвістики не тільки для аналізу текстів з низьким відсотком клішованих одиниць, найперше, художніх, а й у дискурсивних дослідженнях.

Як видно, консочіація відповідає критеріям колоструктури, відрізняючись від усіх перерахованих її типів, тож може бути запропонована для розширення можливостей колоструктурних корпуснолінгвістичних досліджень.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Білик К.А. Корпусно-лінгвістичний метод визначення консочіацій у художньому тексті / Катерина Аркадіївна Білик // *Science and Education a New Dimension: Philology*. – Budapest, 2015. – Vol. III (14), № 65. – P. 45-49.
2. Левіцкій В.В. Семасиология [2-е изд., исправл. и дополн.] / В.В. Левіцкій. – Вінниця : Нова книга, 2012. – 512 с.
3. Шайкевич А.Я., Андриюченко В.М., Ребецькая Н.А. Дистрибутивно-статистический анализ языка русской прозы 1850–1870-х гг. / Анатолий Шайкевич, Владислав Андриюченко, Наталья Ребецькая. – Москва : Языки славянской культуры, 2013. – 512 с.
4. Almela M., Cantos P., Sanchez A. Collocation, Co-collocation, Constellation... Any Advances in Distributional Semantics? / Moisés Almela Pascual Cantos, Aquilino Sánchez // *Procedia-Social and Behavioral Sciences*. – 2013. – Vol. 95. – P. 231-240.
5. Firth J. Models of Meaning / John Rupert Firth // *Papers in Linguistics* ; [ed. by F. R. Palmer]. – London, 1957. – P. 190-215.
6. Hausmann F. Un dictionnaire des collocations est-il possible? / F. J. Hausmann // *Travaux de linguistique et de littérature*, 1979. – Vol. 17/1. – P. 187-195.
7. Hoey M. Lexical priming and the properties of text / Michael Hoey // *Corpora and discourse*, 2004. – P. 385-412.
8. Hoey M. Lexical priming. A new Theory of Words and Language / Michael Hoey. – London, New York: Routledge, 2005. – 202 p.
9. Hunston S. Corpora in Applied Linguistics / Susan Hunston. – Cambridge: University Press, 2002. – 241 p.
10. Hunston S. Semantic prosody revisited / Susan Hunston // *International Journal of Corpus Linguistics*. – 12(2), 2007. – pp. 249-268.
11. Louw B. Irony in the text or insincerity in the writer? The diagnostic potential of semantic prosodies / Bill Louw // *Text and technology: In honour of John Sinclair*. – Amsterdam : John Benjamins, 1993. – P. 157-176.
12. McEnery T., Xiao R., Tono Y. Corpus-Based Language Studies: An advanced resource book // Tony McEnery, Richard Xiao, Yukio Tono. – London, New York : Routledge, 2006. – 386 p.
13. Morley J., Partington A.

A few Frequently Asked Questions about semantic – or evaluative – prosody / John Morley and Alan Partington // *International Journal of Corpus Linguistics*. – No. 14:2, 2009. – P. 139–158. 14. *Noreen A.* Altnordische Grammatik / Adolf Noreen. – Vol. 1. – M. Niemeyer, 1903. – 233 S. 15. *Partington A.* The Linguistics of Humor / Alan Partington. – New York : Routledge, 2006. – 262 p. 16. *Partington A., Marchi A.* Using corpora in discourse analysis / Alan Partington and Anna Marchi // *The Cambridge Handbook of Corpus Linguistics* ; [ed. by D. Bieber, R. Reppen]. – Cambridge : University Press, 2015. – P. 216-234. 17. *Partington A., Duguid A., Taylor, C.* Patterns and Meanings in Discourse: Theory and Practice in Corpus-Assisted Discourse Studies (CADS). – Amsterdam: John Benjamins, 2013. – 371 p. 18. *Partington A.* “Utterly content in each other’s company”: Semantic prosody and semantic preference / Alan Partington // *International journal of corpus linguistics*. – 9(1), 2004. – pp. 131-156. 19. *Sperber H.* Einführung in die Bedeutungslehre / Hans Sperber. – 3. Aufl. – Bonn : Ferd. Dümmlers Verlag, 1965. – 96 S. 20. *Stefanowitsch A., Gries S. Th.* Collostructions: investigating the interaction between words and constructions / Anatol Stefanowitsch and Stefan Th. Gries // *International Journal of Corpus Linguistics*. – No. 8(2), 2003. – P. 209-243. 21. *Stewart D.* Semantic prosody: A critical evaluation / Dominic Stewart. – New York, London : Routledge, 2010. – 180 p. 22. *Stubbs M.* Collocations and cultural connotations of common words / Michael Stubbs // *Linguistics and Education*, 1995. – Vol. 7, No. 4. – P. 379-390. 23. *Stubbs M.* On text and corpus analysis : A reply to Borsley and Ingham / Michael Stubbs // *Lingua*, 2002. –Vol. 112, No. 1. – P. 7-11. 24. *Stubbs M.* *Text and Corpus Analysis*. Computer-assisted Studies of Language and Culture / Michael Stubbs. – Oxford, Cambridge : Blackwell Publishers, 1996. – 267 p. 25. *Xiao R., McEnery T.* Collocation, semantic prosody, and near synonymy: A cross-linguistic perspective / Xiao Richard and Tony McEnery // *Applied linguistics* 27. – No. 1, 2006. – P. 103-129.

Стаття надійшла до редакції 4 квітня 2017 р.

*Билык К.А., к. филол. н., ассист.,
Институт филологии КНУ имени Тараса Шевченко, Киев*

КОНСОЦИАЦИЯ КАК ТИП КОЛЛОСТРУКТУРЫ

В статье рассмотрены основные типы коллоструктур, которые активно исследуются в пределах корпусной лингвистики. Консоциацию предложено рассматривать как тип коллоструктуры, компоненты которой пребывают в подобных коллокативных отношениях в тексте и не имеют при этом определенной синтаксической позиции.

Ключевые слова: коллоструктуры, консоциация, ассоциация, корпусная лингвистика, семантическая просодия, коллокация, коллигация.

*Bilyk K.A., PhD., Assistant Professor,
Taras Shevchenko National University of Kyiv*

CONSOCIATION AS A TYPE OF COLLOSTRUCTURE

The article deals with main types of collostructures that are being discussed within the scope of corpus linguistics. Consociation is introduced as a type of collostructure, its components being related similarly to collocates while also having no strictly defined syntactic position.

Key words: collostructures, consociation, association, corpus linguistics, semantic prosody, semantic preference, collocation, colligation.